Χατζῆ-Πετρῆς, α. (Α 107) *Κόψεμ' Ἀγᾶ*, κ. (Α 108) *Καστελλαρίζιά*, κ. (Α 109) *Νεκροθάφτης Ἀνοικτοκάρδων*, κ. (Α 110) *Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς*, κ. (Σ 1) *Χαρίεσσα Κόρη*, κ. (Σ 2) *Λάβαρον τοῦ Γερμανοῦ*, α. (Σ 3) *Γιὰ τὸ Ξενητεμένο*, α. (Σ 4) *Αἰγυπτία Ἑλληνίς*, κ. (Σ 5) *Πτερόεσσα Νίκη*, α. (Σ 6) *Παπα-Συμεών*, α. (Σ 7) *Παπα-Ἀββακούμ*, κ. (Σ 8) *Μονοσάνδαλος Ἰάσων*, α. *Ἔνθερμος Πατριώτης*, α. *Ἕλλην Πολίτης*, α. *Ἐραστὴς τῆς Θαλάσσης*, α. *Τυροφάγος Ποντικός*, α. *Νίκη τῶν Αἰγυπτίων*, κ. *Γαλαζοαίματος Φίφτυ-Τοῦ*, α, *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*, α. *Χρυσόπτερος Χρυσαλλίς*, α. *Ὀμιχλώδης Πρωΐα*, α. *Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο*, α. *Ἥρωΐς τοῦ Βερναρδάκη*, κ. *Τριανταφυλλάκι*, κ. *Ἀρχιδιάβολος*, α. (Κ.) *Νενικήματε Αἰγύπτιοι*, α. (Κ.) *Βανανοφάγος*, κ. (Κ.) *Μπαράζ*, α. (Μ. Γ.) *Γκυζίρα*, κ. (Υ. Γ.) *Ταχύπλους Νεῖλος*, α. (Γ.Γ.) *Χολέρα*, κ. (Α.Γ.) *Σκουρδούλα*, κ. (Α. Γ.) *Ἰνφλουέντζα*, α. (Π.Γ.) *Καπελλοῦ*, κ. (Π. Φ.) *Διαόντρου Γυιός*, α, (Π. Γ.) *Σπετσιωτάκι*, α. (Κ. Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πορφυρογέννητος, α. *Τοξεύτρια Ἄρτεμις*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπὶς* (0) μὲ *Λησμονημένην*, *Λησμονημένον*, *Λήθην*, *Ἰδανικότητα*· — ἡ *Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Φανατικὴν Ἐσπερεντίσριαν*, *Ξενητευμένον Κεφαλλῆνα*· — ἡ *Ἀποκρηάτικη Μουτσούνα* (1) μὲ *Εὐχὴν τῆς Μάνας*, *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἐθνομάρτυρα*, *Ἑλληνόπαιδα*· — ὁ *Λησμονημένος* (0) μὲ *Μιμόζαν*, *Λησμονημένην*· — ὁ *Ἑλληνόπαις* (0) μὲ *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Αἰμοστάζουσαν Καρδίαν*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Στολοκαύσην Ἡμίθεον* (εὐχαριστῶ πολύ· καλὸν ἦτο τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, ἀλλά, καθὼς σᾶς εἶπα πολλάκις, δημοσιεύω ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὅσα ἐπιτρέπει ὁ χῶρος, καὶ διὰ κλήρου·) *Μελαγχροινὴν Ἀφροδίτην* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη. ὅλη ἀγάπη, μὲ κατευχαριστήσε·) *Ταπεινὸν Κύριον* (περιμένω·) *Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἀνοικτόκαρδον* (ἓν δημῶδες αἴνιγμα εἰμπορεῖ νὰ τὸ εἴδε καὶ ἄλλοῦ ἢ νὰ τὸ ἤκουσε ἀπὸ ἄλλον· γράφε μου λοιπὸν τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν.) *Μίκην Ζέζαν* (ἔστειλα·) *Ἑλληνόπαιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Νοεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 25 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου.

478. Δεξίγριφος.

Ἓν ἄσχημον ἀμφίθυον
Μὲ μετοχὴν ἡνώθη
Κ' εἰς Ἀθηναῖον στρατηγὸν
Εὐθὺς μετεμορφώθη.

479. Συλλαβόγριφος.

Ἐπῆρα δύο φθόγγους
Καὶ ἕνα ποντικό,
Καὶ σοῦ 'φτιαξα ἕνα φάρι
Νόστιμο καὶ γλυκό.

480. Μεταγραμματισμός.

Ὡς αἱρετικὸν μὲ φεύγεις
Ὅπως ἔχω ἂν προδάλω·
Μὲ διαβάζεις, μ' ἑρμηνεύεις,
Ἐ ἂν βγάλω, Ρῶ ἂν βάλω.

481. Αἴνιγμα.

Στῶν βοσκῶν τὰ χέρια πάντα
Τὸ ἀρσενικόν μου, λῦτα·
Θέλεις καὶ τὸ θηλυκόν μου;
Μπρὸς στὰ σπίτια τότε κύττα.

482. Αἴνιγμα.

Τὸ γράφει καὶ ὁ Ἄτλας σου κ' ἡ Ἀνθρωπο-[λογία,
Μέρος εἶμαι τοῦ σώματος καὶ πόλις στὴν [Ἀσία.

483. Δίζυγον.

* * * * * * * *
* *
* *
* * * * * * * *
* * * *
* * *
* *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκεται: ἄνω στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· κάτω οὐσιαστικὸν ἀπαιτοῦν... ἱκανοποίησιν· καθέτως δὲ κατὰ σειράν, ἐξ ἀριστερῶν: ἄνθος εὐώδες, ἀπαίτησις τοῦ Κράτους, συστατικὸν τοῦ σώματος, οὐράνιον σῶμα.

484—489. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, μετατιθεμένων ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν στοιχείων ἑκάστης ὁπωσδήποτε, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ράκος, ὄρος, ἅμα, ἄκος, ἥλος, αὐλός.

490. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-ιαασ-ιαει

491. Μικτόν.

ρχ-οια-ντν-ειει

492. Γρῖφος.

$$\frac{\text{τὸ}}{\text{πλοῦ}} \quad \frac{\text{Μ}}{\text{Ρ}} \text{ οῦ.}$$

(Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΝΕΜΟΥ. Εἰς προηγούμενα φύλλα ἐδημοσιεύθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς συλλογῆς Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος καὶ Κυβόλεξον, ἀμφότερα ἐμμετρα).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44

416. Ἐσπεράντο (ἐς, πέραν, τό.) — 417. Νιόβη (νῖ, ο, βῆ.) — 418. Καμέλια-ἀμέλεια.

419. Μ (ἀναΜάρτητος...)
Θ Ω Σ (ΣΩΘήσεται...)
Μ Ω Ρ Ο Σ (ΑὔγουστοΣ Ο ΡΩΜαῖος.)
Σ Ο Σ (φιλόσοφοΣ Ο Σωκράτης.)
Σ (Σαυτόν.)

420. *Ἀπόφευγε τὸ ψεῦδος.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τῶν κάτω τῆς β' στήλης καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τοῦ Ο· ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὸ Φ τῆς γ' στήλης, προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, καὶ οὕτω καθεξῆς μαιανδροειδῶς.)—421. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ (Ἀρίων, ῥαίνω, Μαρία, ἐννέα, Νέρων, Ἥρων, ὥρα.)—422. Δεκακοκτώ· (κινεζικὸν ἀλφάβητον=γράμματα 18.) — 423. ΔΑΝΙΑ-ΑΑΡΩΝ (ΔΑ-κί-Α, ΝΙ-και-Α, Ἀ-χυ-ΡΩΝ) — 424. Κακοπραγοῦντα μὴ ὀνείδιζε.—425. *Τὸ ἴον κρύπτεται ἀλλ' ἡ εὐωδία του τὸ προδίδει* (τοιονκριπ-τέ, τέ, - ἀλοὶ - εβο διὰ τοῦ - τὸ προ δίδει).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὑψιβρεμέτην Δία· σᾶς παρακαλῶ στείλατέ μοι ἄλλο τετράδιον, διότι τὸ σταλὲν ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.
Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπὶς *(Η, 764)*

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν «Τιτλοφόρου Συλλόγου» Πύργου κατὰ τὸ Καταστατικὸν τὴν 1ην Νοεμβρίου, ἐξελέγησαν Πρόεδρος: *Θέσπις*, Ἀντιπρόεδρος: *Ἐθνικὴ Ἄμυνα*, Γεν. Γραμματεύς: *Ζιζάνιον Πύργου*, Ειδικὸς Γραμματεύς: *Νέος Ἀστήρ*, Ταμίας: *Κάρολος-Δε-Μόρ*. Ἀνεκηρύχθη Ἐπίτιμος Πρόεδρος: *Ἐρυάνης*. Διωρίσθη γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Μ. Ἀσίας: *Ἑλληνικὴ Φιλολογία*.
Αἴδινιον. *(Η, 765)*

Συνάδελφοι! Σύλλογος ***«Ὡραία Χίος»*** δίδων ἀπογευματινὴν ἑορτὴν ἐν αἰθούσῃ Ἑστιατορίου ἡ «Αἴγυπτος», ὁδὸς παλαιοῦ Χρηματιστηρίου ἄνωθεν καταστημάτων Οὐάλκερ—Μεϊμαράκη, τὴν Κυριακὴν 23 Νοεμβρίου ὥραν 3 1)2 μετὰ μεσημβρίαν, προσκαλεῖ ὑμᾶς οἰκογενειακῶς. Εἴσοδος γρ. δ. 5.—Καίρινοί, Σᾶς περιμένομεν.
Τὸ Προεδρεῖον *(Η, 766)*

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ *(Η, 767)*

Ἱεροφιλόσοφε! καβαλλικέψετενε τὴν ἄσπρη φοράδα καὶ ἔλθετενε νὰ χωρέψωμενε... «κάτω στὸ γιαλό!» — *Χιακὸς Ὁρίζων*, *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, *Ξενιτεμένο Χιωτόπουλο.* *(Η, 768)*

Καίπερ ὁ ἐφετεινὸς ἀγών, πρὸ πολλοῦ ἀναφανδὸν ἔκλινε ὑπὲρ τοῦ Λατρεύμνικοῦ κόμματος, ὑποψηφιότης ὅμως
ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ
ἐπεσφράγισε τὴν νίκην, ἥτις ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ πλέον ἐπιλέκτου τῶν Λατρεύμνικῶν.
ΑΡΓΕΙΟΣ ΕΡΜΗΣ *(Μικρὰ Ἀσία)*

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα τὴν εὐχὴ τῆς Μάνας σου [νάχης
μὴ τόσον τραγιωτάτα... εἰς τὴν γραφὴν νὰ [ἔαχης
Καὶ σὺ *Τραγιάσκα*... ποῦ στραβὰ παντοτεινὰ [φορεῖσαι
στὸν γραμματέα τί ζητᾶς, εἰπέ μου δὲν βαρυέσαι; ;
Καὶ τὰ μαλλιά σου *Σουφραζὲτ* πότε θὰ τὰ σηκώσης; [κώσης
διὰ νὰ λέγεσαι πιὰ πῶς... ἄ! νὰ μὴ θυμώσης!
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι *(Η, 770)*

Εννοεῖται, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, ὡς ἀντίπαλος... τὸ μαύρισμα ἀνταλλακτικόν.
Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα *(Η, 771)*

ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ,
Ἀνδρικὴ ἀπόφασίς σου, ὅπως δεχθῇς καὶ αὐτοπροσώπως ἀναλάβῃς, τὸν ὄντως γιγάντιον ἐφετεινὸν πολιτικὸν ἀγῶνα, ἐνέσπειρε θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ ἀνὰ τὸ Λατρεύμνικον στρατόπεδον, ὅπερ ἀπὸ τοῦδε ἐν τῷ προσώπῳ σου ἑορτάζει τὴν τετάρτην περιφανῆ αὐτοῦ νίκην.
Ἐπίλεκτος Λατρεύμνικοῦ κόμματος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Κάϊρον. — Πατριάρχης Ἀνοικτοκάρδων συλληφθεὶς διαταγῇ *Νυκτοκόρακος* ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον!! Ναύαρχος διὰ ρεβόλβερ διεσκόρπισε μυελούς του! Χατζηπέτροος κατέθραυσε διὰ ροπάλου μέλη του, ἅτινα συλλέξας *Βαρῶνος* ἐταρίχευσε καὶ ἀπέστειλε *Βασιλόπαιδι*. Ἀποικία ἀνάστατος. Ἅπαντες καταρῶνται *Βασιλόπαιδα* αἴτιον ἀπωλείας Πατριάρχου. *(Η, 773)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ετησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος. . » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος *Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1908* *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 52*

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ πυρκαϊά.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κακούργων, συλληφθέντων τόσον ἐγκαίρως, πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Γιάννης ἀνέβη ἐπάνω διὰ νὰ δώσῃ τὴν καλὴν εἴδησιν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ θεία Γερτρούδη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι, χωρὶς τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν ἐξυπνάδαν τοῦ Χρήστου, θὰ ἐθρηνοῦμεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνα πλῆθος δυστυχήματα!... Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ποῦ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μας. Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσω ν' ἀνταμείψω αὐτὸ τὸ λαμπρὸ παιδὶ ὅσον τοῦ ἀξίζει.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω...» (Σελ. 414, στ. α'.)

—Ἡ ζωὴ εἶνε μακρά... Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν... Εἶνε κάμποσος καιρὸς ποῦ παίζει σημαντικὸν πρόσωπον εἰς τὸ σπίτι μας. Ποιὸς ξέρει! Εἰμπορεῖ νὰ εἶνε πεπρωμένον νὰ μείνῃ μαζί μας διαπαντός.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Τὰ παιδιὰ ἔμαθαν τίποτε;

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ: —Μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ τἀνησυχήσωμεν ἀδίκως.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ἔχεις δίκηο. Γερτρούδη... Ἡ μαγείρισσα ὅμως θὰ περπατῇ σὲ ἀναμμένα κάρβουνα· πρέπει νὰ τὴν καθησυχάσωμεν.

ΘΕΙΑ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ *μὲ ἀνησυχίαν*: — Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐπανέλθῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ: — Ὦ! ἂν ἡ κυρία τοὺς ἔβλεπε μὲ τὰ σίδερα 'στὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ποῦ ἔκαμαν, δὲν θὰ εἶχε κανένα φόβο ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Ἡ γρηᾶ προπάντων δὲν ἤθελε νὰ κουνηθῇ. Διὰ τῆς βίας τὴν ἔχωσαν μέσα 'στ' ἁμάξι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *ἔκπληκτος*: —Ποιὸ ἁμάξι;... Τὸ δικό μας;

ΓΙΑΝΝΗΣ: —Ὄχι δά! Ἐκεῖνο ποῦ εἶχαν φέρῃ αὐτοί, γιὰ νὰ κουβαλήσουν τὰ κλοπιμαῖα... Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, θὰ πάρω τὸ τουφέκι μου, θὰ ἐρευνήσω 'στὴν κῆπο καὶ θὰ μείνω ἄγρυπνος ὅλη νύκτα. Οἱ κυρίες μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα.

. . . . . .

Εἶχεν ἐξημερώσῃ πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰς φωτεινάς του ἀκτῖνας. Ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἔπαιζε πρόσωπα ὑπηρετριῶν ἢ κυριῶν, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀντωνίου, ἔδενε τώρα τὸ κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε κλείσῃ τὰ φορέματά της, τὰ ἀσπρόρουχά της καὶ τὰ οἰκογενειακά της ἔγγραφα, ὅταν εἶδε τὸν Ἐρνέστον νὰ πλησιάζῃ ἀσθμαίνων:

— Γιατὶ εἶσαι ἔτσι κόκκινος; Τί τρέχει; ἠρώτησε καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνησυχίας.

— Νὰ τί τρέχει! εἶπεν ὁ Ἐρνέστος· ἡ γρηᾶ, ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ἀνίτα μᾶς τὤσκασαν, καὶ μᾶς ἄφισαν ἐδῶ 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Καὶ ὁ Ματθίας; ἠρώτησεν ἡ Βιργινία.

— Εἶνε ἔξω φρενῶν καὶ ὀρκίζεται πῶς ἂν ποτὲ ἀπαντήσῃ τὸν Ἀντώνιον, θὰ τὸν κάμῃ νὰ τοῦ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ παιγνίδι ποῦ μᾶς ἔπαιξε.

—Ὦ, Θέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Βιργινία, μὲ σπασμωδικὸν κίνημα τρόμου.

— Τί σ' ἔπιασε; ἐμούγγρισεν ὁ Ἐρνέστος.

— Οἱ χωροφύλακες!... ἐψιθύρισεν ἡ Βιργινία πελιδνή.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασεν ὁ Ματθίας καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Ἐ! τί κάνετε ἔτσι;... Ἂν ἡ κάσσα λείπῃ, τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε μεγάλο, γιατὶ τὸν περισσότερο καιρὸ ἦταν ἄδεια. Θὰ κρατήσουμε τὸ ἁμάξι καὶ τὰ πράγματα. Ἄ, τοὺς μασκαράδες! ἐπῆραν τὸ ὅλον! Ἀλλὰ κάτι θὰ πιάσουμε ἂν πουλήσουμε τὰ ἐπίλοιπα. Ἔ, τί λέτε;

Ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Βιργινία ἐσιώπων.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνετε; Μὰ δὲ σᾶς μιλῶ κινέζικα...

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὅταν

«Ἅμα παντρευθοῦμεέμεῖς οἱ δύο...» (Σελ. 414, στ. γ'.)

ένα βαρὺ χέρι ἐπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ :

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω ! εἶπεν ὁ Πάνδωρος ἐπισήμως.

— Καὶ διατὶ κατηγοροῦμαι ; ἠρώτησεν ὁ Ματθίας περιφρονητικῶς.

—Ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης· ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ φιλικὴ συμβουλή : νὰ ἔλθῃς μαζί μου μὲ τὸ καλό.

— Μὰ ἐπιτέλους ! ἀνέκραξεν ὁ Ματθίας θυμωμένος· ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημά μου ;

— Θὰ τὸ μάθετε πάρα-πέρα, εἶπεν ὁ Πάνδωρος εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν. Κυρία καὶ κύριοι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. . . ἐν σιωπῇ. Μάρς !

Εἶχεν ἤδη διαδοθῇ εἰς τὸ Λενεβὲν ἡ εἴδησις τῆς νυκτερινῆς ἀποπείρας. Ὅταν λοιπὸν παρουσιάσθη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος μὲ τοὺς συλληφθέντας θεατρίνους, οἱ χωρικοὶ τοὺς περιεκύκλωσαν κραυγάζοντες ἀγρίως :

— Εἰς θάνατον !... εἰς θάνατον !...

Κάτωχρος ἡ Βιργινία, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ χωροφύλακος, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε.

— Δὲν ξεύρω, ἐψιθύρισε, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μᾶς φοβερίζουν. Τί κακὸ τοὺς ἐκάμαμε ;

— Σεῖς μπορεῖ νὰ μὴν ἐκάματε τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ χωροφύλαξ, λυπηθεὶς τὴν Βιργινίαν καὶ ἀπομακρύνων τὸ πλῆθος. Ξεύρετε ὅμως...

— Τί πρᾶγμα ; ἀνέκραξεν ἡ Βιργινία ἔντρομος.

— Τὴν ἀποψινὴ κλεψιά.

— Ποῦ ;

— Στὸν πύργο τῆς κυρίας Λεντούκ. Ὁ διευθυντής σας καὶ ἡ γρηᾶ εἶνε 'στὴ φυλακή. Ὑποθέτουν πῶς εἶσθε συνένοχοι. Ἀποδείξατε τὸ ἐναντίον καὶ θὰ σᾶς ἀφίσουν ἀμέσως.

. . . . . .

Ἀφίνομεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ τὴν διεξαγάγῃ, ἀπαλάττουσα τοὺς ἀθώους καὶ τιμωροῦσα τοὺς ἐνόχους. Δὲν θὰ ἐκταθῶμεν περισσότερον· θὰ σᾶς εἴπωμεν μόνον ἁπλῶς ὅτι ὁ Ἐρνέστος, ὁ Ματθίας καὶ ἡ Βιργινία ἀπελύθησαν, διότι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως δὲν προέκυψε τίποτε ἐνοχοποιητικὸν δι' αὐτούς.

Μία λεπτομέρεια ὅμως, σπουδαιοτάτη, διέφυγε τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ καλοῦ Πανδώρου.

Ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Εὐφημίας καὶ τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Ματθίαν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ συναντηθοῦν εἰς τὴν Βρέσσην.

Ἡ πρωϊνὴ λυπὸν συμπεριφορὰ τοῦ Ματθίᾳ ἦτο προσποιητή. Ἠγνόει τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐγκληματικῆς ἀποπείρας, καὶ ἔκαμνε τὸν θυμωμένον, διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν τίποτε ὁ Ἐρνέστος καὶ ἡ Βιργινία.

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἀντωνίου τὸν ἀπήλπισεν.

Ὁπωσδήποτε, ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἰδῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου συνωμίλησαν οἱ δύο των χαμηλοφώνως.

Τί νὰ εἶπαν ἄρά γε :

Τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς παρούσης ἱστορίας θὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

***

Τὸ τέλος τῶν διακοπῶν ἐπλησίαζεν. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος τῆς Παναγίας τοῦ Φολγκέτου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπουσιάσῃ καὶ αὐτὸς ἕνα μῆνα, ἐπανῆλθε πρὸ ὀλίγου, καὶ τώρα; δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινεν εἰς τὸν πύργον τῆς Φυλλάδος, ὅπου ἔκαμνε θρησκευτικὸν μάθημα εἰς τὰ παιδιά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κύριος Λεντοὺκ ἔγραψεν ὅτι θὰ ἐπήγαινεν ἐντὸς ὀλίγου, διὰ νὰ τοὺς πάρῃ ὅλους εἰς τὸ Παρίσι.

Τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο σχέδιον ποὺ εἶχαν κάμῃ οἱ Λεντούκ, — νὰ κρατήσουν δηλαδὴ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὸ μέγαρόν των, ἐπὶ τῆς λεωφόρου Σαὶν-Μαρτέν, εἰς τὸ Πασσύ, τὸν Φρειδερῖκον καὶ τὸν Χρῆστον,—ἐγκατελείφθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο παρὰ ἕνα κόπον περιττόν.

Ἡ νέα ἀπόφασις ἐχαροποίησεν ὑπερβολικὰ τὴν Μαριάνναν.

Ἀντιθέτως ἡ Καρλόττα ἀπέδειξε τόσην λύπην διὰ τὸν χωρισμόν, ὥστε ὁ Χρῆστος τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ γράφῃ καθ' ἑβδομάδα.

— Δὲν ἐφύγατε ἀκόμη, δεσποινὶς Καρλόττα ! τῇ εἶπε μειδιῶν μελαγχολικῶς, διότι καὶ αὐτὸς ἐλυπεῖτο ἄλλο τόσον ποὺ ἐχωρίζετο τὴν μικρὰν ξανθοῦλαν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως θὰ ἐπερνοῦσεν ὅλην του τὴν ζωήν.

Καρλοττα :—Ἀλήθεια, Χρῆστο, ἡ κυρία Μαριάννα ἐπῆρε 'στὸ σπίτι τὴ μικρὴ θεατρίνα ;

Χρηστος :—*Ἀλήθεια, δεσποινὶς Καρλόττα.*

Καρλοττα :—Μὰ γιατί ;

Χρηστος :—Γιατί οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ποῦ τὴν ἔκλεψαν ἀπὸ τὴ μαμμά της, εἶνε τώρα 'στὴ φυλακή.

Καρλοττα :—Μὰ γιατί τοὺς ἔπιασαν οἱ χωροφύλακες καὶ τοὺς ἔβαλαν 'στὴ φυλακή ;

Χρηστος :—Γιὰ κάτι κακὸ ποῦ ἔκαμαν, πολὺ κακό...

Καρλοττα :—Ὥστε... σεῖς τώρα ἔχετε τὴν Ἀνίτα.

Χρηστος :—Ἀφοῦ ἔμεινε ὁλομόναχη 'στὸν κόσμο ! Κάποιος ἔπρεπε νὰ βρεθῇ καὶ γι' αὐτὴ τὴν καϋμένη...

Καρλοττα :—Θὰ πῶ 'στὴ μαμμά, νὰ σᾶς στείλῃ χρήματα γιὰ τὴν Ἀνίτα, καὶ φουστάνια, καὶ ἀσπρόρρουχα καὶ παπούτσια...

Φρειδερικος :—Κ' ἕνα καπέλλο.

Καρλοττα : — Ἐννοεῖται καὶ καπέλλο ! Ἔτσι ξεσκούφωτη θὰ γυρίζῃ 'στοὺς δρόμους ;.. Ἀλήθεια, τί θὰ κάνῃ 'στὸ σπίτι σας, Χρῆστο ;

Χρηστος :—Θὰ βοηθῇ τὴ θεία Μαριάννα 'στὸ νοικοκυριὸ καὶ 'στὸ μαγαζί.

Φρειδερικος :—Θὰ εἶνε δηλαδὴ σὰν ὑπηρέτρια.

Καρλοττα : — Ναί, ὑπηρέτρια. Καὶ ἅμα παντρευθοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο, Χρῆστο, θὰ τὴν πάρωμε 'στὸ σπίτι μας. Θέλεις Χρῆστο ;

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρότασιν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Θωμᾶ Κερουὲλ ἔκοκκίνησεν ἕως ταὐτιά.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἄφιξις τῆς θείας Γερτρούδης τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν δεινὴν ἀμηχανίαν τῆς στιγμῆς.

. . . . . .

Παρῆλθεν ἑβδομὰς ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς γραίας Εὐφημίας.

Εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ «Γάτος» αἱ ἐργασίαι ἐξακολουθοῦν νὰ πηγαίνουν λαμπρά. Ἡ καλὴ Μαριάννα, ἔχουσα τώρα βοηθὸν τὴν Ἀνίταν, ἐκοπίαζεν ὀλιγώτερον. Εἶδε μάλιστα ὅτι δὲν τῆς ἐχρειάζετο καὶ ἄλλη ὑπηρέτρια, ἐκείνην δὲ τὴν ὁποίαν εἶχε τακτικήν, τὴν παρεκάλεσε νὰ πηγαίνῃ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ὅταν «ἔπεφτε κόσμος» πολύς.

Ἡ Ἀνίτα δὲν ἤξευρε μὲ τί τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὴν εὐεργέτριάν της. Καὶ τὴν ἐβοηθοῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδιάν. Ἄλλως τε ἡ ἐργασία δὲν τῆς ἐφαίνετο βαρεῖα, διότι ἦτο συνειθισμένη «νὰ κάμνῃ τὸ νοικοκυρειὸ» ἀπὸ τότε ποῦ τὴν εἶχεν ἡ Εὐφημία.

Ἡ Μαριάννα ἔκλειε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ καπηλείου εἰς τὰς δέκα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἀνίτας.

Ἕνα βράδυ, ἐν ᾧ καὶ αἱ δύο ἠσχολοῦντο εἰς τοῦτο, ἡ Ἀνίτα τρέμουσα ὅλη, ἐψιθύρισε :

— Κυρία Μαριάννα... τὸν εἴδατε ;

— Ποιόν ; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Τὸν Ματθία !

— Ἐκεῖνον ποὺ ἔπαιζε στὸ θέατρο ;

— Μάλιστα, κυρία Μαριάννα.

— Σκοπεύει ἴσως νὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ... Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦταν κι' αὐτὸς ἀνακατωμένος στὴ βρωμοδουλειά. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τοῦ γυρίσωμε τὴ ράχι.

— Δὲν ξέρω, κυρία Μαριάννα. Μὰ μ' ἐκύτταξε τόσο ἄσχημα, μὲ τόση κακία, ποῦ ἐπάγωσα ὅλη...

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

(Μῦθος τοῦ Αἰσώπου)

Κάποια ἀλεποῦ σὰν μπῆκε
Σὲ σπίτι ὑποκριτοῦ
Καί, ψάχνοντας παντοῦ,
Μιὰ προσωπίδα εὑρῆκε
Περίτεχνη, τὴν παίρνει
Καὶ ἀνάποδα τὴν γέρνει
Καὶ τὴ θωρεῖ καλά.
Μὰ ἔξαφνα γελᾷ
Καὶ λέει :—Κρίμας στὰ κάλλη !
Πεντάμορφο κεφάλι,
Δὲν σοῦβαλαν μυαλά !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Εἶνε γνωστόν, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Ζακύνθου, τὸ ἰδιωτικὸν Ἐκπαιδευτήριον «Ἀθηνᾶ». Ὁ ἱδρυτής του, ὁ γηραιὸς καὶ σεβάσμιος διδάσκαλος Δημήτριος Μωρέττης, ἀπέθανε πρὸ ἐννέα μηνῶν. Ἀλλὰ τὸ Ἐκπαιδευτήριον ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καλοῦ υἱοῦ του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνέκαθεν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Μωρέττη συνήθιζαν νὰ τοῦ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ μίαν ἀνθοδέσμην. Ὕστερ' ἀπὸ σαράντα ἔτη, φέτος θὰ ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου δὲν θὰ εἶχαν νὰ φροντίσουν δι' ἄνθη τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ ἑορτάζων διδάσκαλος δὲν ὑπῆρχε πλέον παρὰ εἰς ἕνα τάφον !...

Ὁ κ. Ἀνδρέας Μαρτζώκης, ὁ διαπρεπὴς Ζακύνθιος ποιητής, ὁ ὁποῖος εἶνε συγχρόνως καὶ καθηγητής, ἐσκέφθη, ὅτι καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ μαθηταὶ τοῦ Μωρέττη ὤφειλαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς ἀνθοδέσμας των. Ἀλλ' εἰς τὸν τάφον του ὡς μνημόσυνον. Καὶ μεταβὰς εἰς τὸ σχολεῖον τὴν προτεραίαν τῆς παραμονῆς, ἀνέβη εἰς τὴν ἕδραν καὶ ἀπήγγειλε τὸν ἑπόμενον ὡραῖον καὶ συγκινητικὸν λόγον. Ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ πράγματι ὑψηλὸν μάθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὁποῖον οἱ εὐτυχεῖς μαθηταὶ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἐκείνου ἔλαβαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ποιητοῦ, ἀξίζει νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως. Ἰδοὺ λοιπὸν τί εἶπεν ὁ κ. Μαρτζώκης :

Ἀγαπητά μου παιδιά,

«Εἰς τὸ σχολεῖον αὐτό, ὁποῦ συχνάζετε, τὸ βλέμμα σας κάποτε-κάποτε θὰ ζητῇ βέβαια τ' ἀγναντέψῃ τὸν μικρόσωμον καὶ ἀσπρογένην ἐκεῖνον πατέρα-καὶ ἦταν ἀληθινὸς πατέρας γιὰ σᾶς,—ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τοῦ ἐλέγατε καὶ σᾶς ἔλεγε τὸ «καλημέρα», ἕως ποῦ νἄλθῃ ἡ ὥρα διὰ νὰ τοῦ εἰπῆτε καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ τὸ «καληνύκτα», ἐκοπίαζε διὰ τὴν μόρφωσίν σας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πατρικὴ ἀγάπη διὰ σᾶς, σᾶς υἱοθέτησε παιδιά του. Ἐκεῖνος ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος, ποῦ σεῖς ἐγνωρίσατε καὶ τὸν ἐνθυμεῖσθε γέροντα, ἀσπρομάλλη, ἦταν μιὰ φορὰ νέος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν νεότητά του ἀφιέρωσε τὴν ζωήν του εἰς τὸ νὰ φωτίζῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ μορφώνῃ τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν τέκνων τῆς ὡραίας πατρίδος του, διὰ νὰ τῆς προετοιμάσῃ πολίτας ἐναρέτους καὶ χρησίμους, πολλὰ χρόνια πρὶν ἐσεῖς ἀκόμη γεννηθῆτε. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ θρανία, ποῦ ἐσεῖς τώρα κάθεσθε, ἐκάθισαν πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ἴσως οἱ πατέρες μερικῶν ἀπὸ σᾶς, οἱ ὁποῖοι, σήμερον, ἰατροί, δικηγόροι, διδάσκαλοι, ἔμποροι, βιομήχανοι, ὑπάλληλοι, μακαρίζουν τὴν μνήμην του καὶ εὐλογοῦν τὸ ὄνομά του, καὶ ἔχουν χρέος νὰ τὸν εὐλογοῦν καὶ νὰ τὸν μακαρίζουν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὡδήγησε τὰ ἀδύνατα βήματά τους εἰς τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς μαθήσεως, καὶ τοὺς ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ σημερινοῦ των σταδίου.

«Ὄχι, παιδιά μου, ὄχι ! τὸν ἀγαθόν, τὸν φιλόστοργον ἐκεῖνον πατέρα, τὸν σεβαστὸν ἐκεῖνον διδάσκαλον, τὸ βλέμμα σας δὲν θὰ τὸν ξανοίξῃ πλέον ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ἕδραν, ὅπου τώρα ἐγώ, συγκινημένος, ἦλθα μιὰ στιγμὴ νὰ καθήσω. Ἀλλ' ἂν ἐσεῖς δὲν τὸν βλέπετε, ἂν δὲν ἀκοῦτε πλέον τὴν πατρικὴν φωνήν του, ἐκεῖνος ὅμως σᾶς βλέπει καὶ σᾶς ἀκούει, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα του δὲν παραίτησε τὸ σχολεῖον του τὸ ἀγαπητόν. Ἀόρατος εἰς ἐσᾶς, τριγυρίζει ἐδῶ-μέσα· θέλει, ἐπιθυμεῖ νὰ εὑρίσκεται μαζί σας, καὶ χαίρεται, καὶ σᾶς εὐλογεῖ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀγάπην ποῦ δείχνετε διὰ τὴν μάθησιν, καὶ διότι ἀκολουθεῖτε τὰ διδάγματά του. Ὄχι· δὲν σᾶς ἐλησμόνησε· δὲν σᾶς παραίτησε· ἕνας πατέρας—ἐπειδὴ πατέρας εἶνε ἕνας διδάσκαλος,—καὶ νεκρὸς δὲν λησμονεῖ, δὲν παραιτεῖ τὰ παιδιά του.

«Τὸ ξέρετε· ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔχομε Κυριακή· ἀλλὰ φέτος ἡ ἁγία ἡμέρα τοῦ Κυρίου μᾶς ἔρχεται συντροφευμένη ἀπὸ μίαν ἄλλην ἑορτήν.—Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου . . . Ναί, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου . . . Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶχεν ὁ διδάσκαλος τὴν ἑορτήν του, τὸ ἐνθυμεῖσθε, δὲν τὸ ἐλησμονήσατε· πέρυσι ἦταν ἡ τελευταία χρονιά, ποῦ τὴν ἐώρτασε ! Καὶ ἐσεῖς, τὰ εὐγνώμονα παιδιά του, διὰ νὰ ἀποδείξετε εἰς αὐτὸν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν σας, ἤρχεσθε εἰς τὸ σχολεῖον μὲ μίαν ἀνθοδέσμην ὁ καθένας, διὰ νὰ τοῦ τὴν προσφέρετε καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῆτε «χρόνια πολλά», καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ κρυφὴ χαρὰ καὶ ἀπὸ συγκίνησι, τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι σας ἀλλάζοντας τὸ τρυφερό, τὸ εὐωδιασμένο δῶρό σας, μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς εὐλογίες του. Ἦτο ἕνα χρέος, ποῦ ἐσεῖς ἐκτελούσατε διὰ τὸν διδάσκαλόν σας· χρέος ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης· ἀλλ' αὐτὸ τὸ χρέος δὲν τὸ ἐξωφλήσατε μὲ τὸν θάνατόν του. Ἡ εὐγνωμοσύνη τὴν ὁποίαν χρεωστοῦμεν εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἐστάθη εὐεργέτης μας—διότι εὐεργέτης λογίζεται ἕνας διδάσκαλος,—δὲν πεθαίνει μαζί του· τῆς ἐπιτρέπεται μόνον νὰ 'πεθάνῃ μὲ ἐκεῖνον ποῦ εὐεργετήθη. Τὰ δικαιώματα, ποῦ ἔχει ἕνας ἀποθαμένος εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ζωντανῶν, τοὺς ὁποίους εὐεργέτησε, δὲν παραγράφονται, παιδιά μου, ἀπὸ τὸν νεκροθάπτην. Εἰς τὸ δελτίον τῆς θανῆς του, μόνον τὸ μιαρὸ χέρι τῆς ἀχαριστίας θὰ ἐτολμοῦσε νὰ χαράξῃ ἐξοφλητικὸν τῆς εὐγνωμοσύνης, ποῦ εἰς αὐτὸν χρεωστοῦμεν. Ὁ θάνατος, ποῦ ἐχώρισε τοὺς ἀποθαμένους ἀπὸ τοὺς ζωντανούς, δὲν ἐσύντριψε τὸν δεσμὸν ποῦ τοὺς ἔδενεν ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἤμεθα συνδεμένοι μὲ αὐτούς· ἐμεῖς μὲ τὴν λατρεία μας εἰς τὴν μνήμη τους, ἐκεῖνοι μὲ τὴν προστασία τους καὶ τὲς φωτεινὲς συμβουλές τους, ποῦ μᾶς στέλνουν ἀπὸ τὸν ἄφθαρτον, τὸν μακάριον τόπον, ὅπου εὑρίσκονται. Ἐκεῖνον, ποῦ ἐτιμήσαμεν καὶ ἀγαπήσαμεν ζωντανόν, χρεωστοῦμεν νὰ τὸν τιμῶμεν καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ ἀποθαμένον. Ἐὰν δὲν ζῇ εἰς τὰ μάτια μας, ζῇ εἰς ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς μας· ζῇ μέσα εἰς τὴν καρδιά μας, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη της κλέπτει πάντοτε τοῦ θανάτου.

«Λοιπόν, τὴν Κυριακήν, ἐσεῖς τὰ ὀρφανά του, πηγαίνετε, ἂν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέψῃ,—καὶ θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ γιὰ ἕνα τέτοιο εὐσεβὲς προσκύνημα,—ἐκεῖ, ὅπου ὁ διδάσκαλος ἀναπαύεται. Πάρετε μαζί σας τὰ ἄνθη, ποὺ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του συνειθίζετε νὰ τοῦ προσφέρετε· σκορπίσατέ τα ἐπάνω εἰς τὸν τάφο του· ἀσπασθῆτε τὸ τίμιο σύμβολο ποὺ τὸν προστατεύει, καὶ εἰπέτε του· «Αἰωνία σου ἡ μνήμη, σεβαστὲ διδάσκαλε ! ἐλαφρὸ νὰ εἶνε τὸ χῶμα, ποῦ σὲ σκεπάζει !» Καὶ ἡ μακαρία ψυχή του, παραιτῶντας μιὰ στιγμὴ τὸν φωτεινὸν κόσμον, ὅπου εὑρίσκεται, διὰ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ νὰ σᾶς ἀνταμώσῃ, θὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἀγαλλίασιν ξαναβλέποντας μιὰν ἡμέρα ὡσὰν αὐτή, γύρω θέ της τὰ παιδιά της, ποῦ τὴν ἑορτὴ τοῦ διδασκάλου τους ἀλλάζουν μὲ τὸ ἀγνότερο, τὸ ἱερώτερο μνημόσυνο !»

Τὸ ὡραῖον μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον συνεβούλευσεν ὁ ποιητὴς μὲ τόσην εὐγλωττίαν, ἔγινε. Τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅλοι οἱ μαθηταὶ μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ νεκροταφεῖον, καὶ ἀπέθεσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διδασκάλου των τὰς ἀνθοδέσμας των.

***

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Οἱ μικροὶ φιλάνθρωποι εἶνε ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα, τὰ καλὰ καὶ ἀγαπημένα ἀδελφάκια. Καὶ ἡ προστατευομένη τους εἶνε ἡ Μιχάλαινα, ἡ πτωχὴ χήρα, μὲ τὰ πολλὰ παιδιά. Πῶς τὴν λυποῦνται!...

Κάθε Δευτέρα, τὸ ἀπόγευμα, ἡ μαμμὰ τοῦ Φιφίκου καὶ τῆς Φιφίκας δίνει τσαΐ. Τὸ σαλόνι της εἶνε τότε γεμᾶτο ἀπὸ ὡραῖες κυρίες καὶ ἀπὸ σοβαροὺς κυρίους, σὰν τὸ μπαμπᾶ, καὶ μιλοῦν καὶ γελοῦν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα ἐσυλλογίσθηκαν νὰ δώσουν ἕνα μικρὸ κοντσέρτο γιὰ τοὺς πτωχούς των.

Ὁ Φιφῖκος παίζει βιολί, ἡ Φιφίκα τραγουδεῖ ὡραῖα. Ἡ μαμμὰ τοὺς ντύνει καὶ τοὺς δύο ναπολιτάνικα, καὶ παρουσιάζονται 'στὸ σαλόνι, ὁ ἕνας μὲ τὸ ὄργανό του καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὶς νότες της.

Κυττάξετέ τα, τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε καὶ τὰ δύο!

Νότες, ἀλήθεια, δὲ διαβάζει ἀκόμη ἡ Φιφίκα· ἐπειδὴ ὅμως, 'στ' ἀληθινὰ κοντσέρτα τραγουδοῦν μ' ἕνα τετράδιο στὸ χέρι, τετράδιο τώρα κρατεῖ καὶ αὐτή. Ἔτσι λέει τὸ τραγουδάκι της, ναπολιτάνικο κι' αὐτό, καὶ ὁ Φιφῖκος τὴν ἀκκομπανιάρει μὲ τὸ βιολί του.

Κυρίες καὶ κύριοι τοὺς χειροκροτοῦν καὶ τοὺς φωνάζουν ***μπίς! μπίς!*** Τὸ ξαναλέγουν μὲ προθυμία τὸ ὡραῖο τραγουδάκι τους, καὶ ἔπειτα βγάζουν δίσκο.

Ὁ δίσκος γεμίζει λεπτά. Τί πολλὰ ποῦ εἶνε! Μὲ αὐτὰ μποροῦν νἀγοράσουν φορεματάκια καὶ παπουτσάκια γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδάκια τῆς καϊμένης τῆς Μιχάλαινας. Αὔριο, ὁ Φιφίκος καὶ ἡ Φιφίκα θὰ πᾶνε μὲ τὴ μαμμά τους 'στὰ ἐμπορικά, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ σπιτάκι τῆς Μιχάλαινας, γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ θὰ ψωνίσουν. Τί χαρά!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΡΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΕΠΩΝ τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ τὴν ἀκύμαντον θάλασσαν, μίαν ἀπὸ τὰς ὡραίας αὐτάς, τὰς ἡλιολούστους φθινοπωρινὰς ἡμέρας, ὁ φίλος ποῦ μὲ συνώδευεν εἰς τὸν περίπατον, ἠρώτησε:

— Ἆρά γε τώρα αἱ ἀλκυόνες κτίζουν τὰς φωλεάς των; αὐταὶ εἶνε αἱ λεγόμεναι *ἀλκυονίδες ἡμέραι*, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ χειμῶνος;

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησα προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῶ. Ἀλκυονίδες, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὀνομάζονται αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι προηγοῦνται καὶ ἕπονται τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου. Τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον εἶνε εἰς τὰς ὀκτὼ ἢ ἐννέα τοῦ Δεκεμβρίου. Ὥστε τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας πρέπει νὰ τὰς λογαριάζῃς ἀπὸ τὰς δύο τοῦ Δεκεμβρίου ἕως τὰς δεκαπέντε ἐπάνω-κάτω.

— Καὶ σήμερον μόλις ἔχομεν δεκαοκτὼ Νοεμβρίου, εἶπεν ὁ φίλος μου, ὀλίγον τι ἀπογοητευμένος. Δηλαδὴ θέλομεν ἀκόμη δύο ἑβδομάδας τουλάχιστον. Κρῖμα!

Ἡ ἀπογοήτευσίς του μοῦ ἐφάνη ἀστεία.

— Μὰ καλά, εἶπα γελῶν· δὲν σοῦ ἀρέσουν τάχα αὐταὶ αἱ ὡραῖαι ἡμέραι; ἢ μήπως, διὰ νὰ σὲ ἱκανοποιοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται καὶ ἀλκυονίδες;

— Ξέρω κ' ἐγώ;.. ἐψιθύρισεν ὁ φίλος μου. Ἕνα ὡραῖον ὄνομα πάντα κάτι προσθέτει. Καὶ καμμιὰ φορὰ... ἡ λέξις εἶνε τὸ πᾶν. Τί τὰ θέλεις! Θὰ ἔδιδα κάτι τί, ἂν ἠμποροῦσα νὰ 'πῶ σήμερα: «Ἄχ, τί ὡραῖαι αὐταὶ αἱ *ἀλκυονίδες* ἡμέραι!»

— Καὶ δὲν κρύβεις τὴν ὀρεξί σου νὰ τὸ πῆς μετὰ δύο ἑβδομάδας;

— Ναί, μετὰ δύο ἑβδομάδας!... Ποιὸς τὸ ξέρει τί κρῦο καὶ τί χιόνια θὰ ἔχωμεν τότε... Τώρα ἔπρεπε νὰ εἶνε αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι, ποῦ ὁ καιρὸς εἶνε τόσον γλυκύς, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν—κύτταξε! κύτταξε!—βασιλεύει τόση γαλήνη.

— Καλὰ λοιπόν! Ἂς τὰς ποῦμε ἀλκυονίδας ἡμέρας, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ λέξις. Ἀλλὰ ξεύρεις τί μοῦ ἐνθυμίζεις;

— Τί;

— Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος ὑπηγόρευεν εἰς τὴν ἀναφοράν του: «Τὸ πλοῖόν μας ἐναυάγησεν *αὔτανδρον*».—«Μὰ πῶς αὔτανδρον, παρετήρησεν ὁ γραμματεύς, ἀφοῦ ἐμεῖς ἐσωθήκαμε;»—«Δὲν πειράζει! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, *μοῦ ἀρέσει ἡ λέξις!*»

— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα; ὑπέλαβεν ὁ φίλος μου γελάσας. Καμμιὰ φορὰ ἡ λέξις εἶνε τὸ πᾶν. Πόσα πράγματα τἀγαπῶμεν ἐπειδὴ ἔχουν ὡραῖον ὄνομα! Καὶ ἀπεναντίας πόσα τὰ μισοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχουν ἄσχημον!.. Εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, αἱ λέξεις παίζουν πολὺ σπουδαιότερον ρόλον ἀφ' ὅσον θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον κάθε βιβλιοθήκης εἶνε τὸ λεξικόν.

— Ὁπωσδήποτε, εἶπα ἐγώ, ἂν αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι δὲν ἔχουν ὡραῖον ὄνομα, δὲν ἔχουν ὅμως οὔτε καὶ ἄσχημον. Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἔχουν ὄνομα κανέν. Ἔτσι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς ἀπολαύσῃ μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς ἓν ὕψωμα παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, διὰ νὰ βλέπωμεν καὶ τὴν θάλασσαν.

— Ἄνοιξις σωστή! ἐψιθύρισεν ὁ φίλος μου καταμαγευμένος.

Τότε ἐνεθυμήθην τὸ χρονογράφημα, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ἔγραφεν ἕνας ποιητής, ὁ ὁποῖος λέγει πάντοτε πολὺ περίεργα καὶ ἔξυπνα πράγματα. Ὡμιλοῦσεν ἴσα-ἴσα διὰ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου καὶ τὰς ὠνόμαζεν «ἄνοιξιν τοῦ... κουτιοῦ». Ὅλα τὰ ἔχουν, ἔλεγε, ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ χάρις, ἡ δροσιά, τὸ σφρῖγος καὶ προπάντων τὸ ἄρωμα τῶν ἡμερῶν τῆς ἀληθινῆς ἀνοίξεως. Δὲν εἶνε *ἄνοιξις σωστή*, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ φίλος μου. Εἶνε, τρόπον τινά, *κονσέρβα ἀνοίξεως*. Σὰν τοὺς ἐψίμους ἢ τοὺς διατηρημένους καρπούς, τὰ πεπόνια καὶ τὰ σταφύλια τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ ὁποῖα τρώγομεν καὶ τώρα τὸν χειμῶνα. Ὅλα τὰ ἔχουν καὶ αὐτά, ἀλλὰ μόνον τὸ ἄρωμα τοὺς λείπει.

Τὰ εἶπα αὐτὰ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος τὰ παρεδέχθη. Ἐγέλασεν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἀνέκραξε μὲ κάποιαν λύπην:

— Πάει λοιπὸν καὶ αὐτό!

— Ποιό;!

— Αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι, αἱ ἀνώνυμοι, ἔχουν τώρα ἕνα ὄνομα. Ἄνοιξις τοῦ κουτιοῦ! Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ἄσχημον... Πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε! Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ πράγματα τοῦ κουτιοῦ, καὶ δὲν εὑρίσκω πλέον κανὲν θέλγητρον εἰς τὰς ἡμέρας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς, τὸ βλέπω κ' ἐγώ, δὲν ἔχουν ἄρωμα!

Κ' ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγωμεν. Τὸν ἠκολούθησα χωρὶς διαμαρτυρίαν, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ τὸ ψῦχος ἤρχισε νὰ γίνεται αἰσθητόν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ζάππειον, σιγὰ-σιγά, ἦτο πλέον ἑσπέρα. Τί θαυμασία καὶ γαληνιαία ἑσπέρα! Ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὑπόμαυρα δένδρα τοῦ πάρκου ἐφαίνετο ὁ ὁρίζων τῆς δύσεως φλογοκόκκινος, καὶ ὁ Ὑμηττός, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ὠχρὰ ἀκόμη ἡ σελήνη, διέγραφε καθαρωτάτην τὴν καμπύλην του ἐπάνω εἰς ἕνα βαθυγάλανον, κρυστάλλινον οὐρανόν. Ἦτο πραγματικῶς κάτι τι ὀνειρῶδες, ἀνώτερον κάθε περιγραφῆς. Ἐμείναμεν εἰς τὸ πάρκον, ἀπολαμβάνοντες τὸ θέαμα μ' ἔκστασιν καὶ σιωπήν. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ὁ φίλος μου ἄνοιξε πάλιν τὸ στόμα του. Ἀλλὰ διὰ νὰ προφέρῃ λόγον μετανοίας:

— Τί τὸ θέλεις τὸ ἄρωμα! ἐψιθύρισεν. Ἄνοιξις δὲν εἶνε, ἔστω. Εἶνε ὅμως φθινόπωρον. Ἔ, λοιπόν, κανεὶς δὲν θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἄνοιξις ἔχει τὰ λαμπρὰ αὐτὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν χάριν τὴν ἰδικήν της. Ἡ ἄνοιξις, τὸ σφρῖγος καὶ τὸ ἄρωμα· τὸ φθινόπωρον, τὸ χρῶμα καὶ τὴν γαλήνην. Καλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε τὸ Ἀναγνωσματάριον ποῦ διάβαζα ὅταν ἤμουν μικρός: «Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶνε ὡραῖαι, διότι ὅλας τὰς ἔκαμεν ὁ καλὸς Θεός!»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

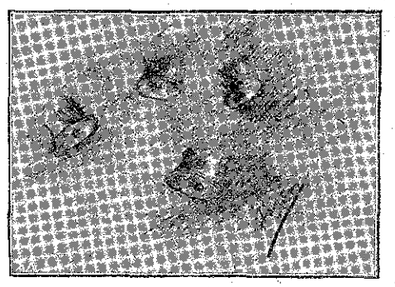

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Μιὰ νύχτα ἀγριεμένη,
Νυχτιὰ σκοτεινή,
Ἀκούω νὰ σημαίνῃ
Καμπάνα βραχνή.
Πετῶ τρομασμένος
Ἀπὸ τὸ κρεββάτι,
Ὀνείρου θαρρῶντας ἀπάτη.

Φυσοῦσε βορηᾶς φρενιασμένος.

Ἀπίστευτο πρᾶμα!
Κοιμᾶμαι καὶ πάλι·
Τὸ πῆρα γιὰ θάμα,
Μὰ ξάφνου κτυπᾷ
Καὶ μιάλλη, καὶ μιάλλη,
Μὰ πειὸ χαρωπὰ
Ἀπ' τὴ πρώτη.

Καὶ μέσα 'στὰ σκότη
Τριγύρω καὶ πέρα
Ἀκούω μέσ' 'στὸν βόγγο τοῦ ἀγέρα
Τοῦ ἀκοίμητου ἐκείνου
Γλυκὰ στὸν αἰθέρα
Νὰ λὲν ἡ καμπάνες τῆς Τήνου
Ἀπὸ σκότη,
Τριγύρω καὶ πέρα:

«Νείγ! Ντάγκ! Ντόγκ! Ντίγκ! Ντίνου!»

«Νησάκι μου ὡραῖο,
Νησάκι χρυσό,
Ποῦ λάμπεις στὸ Αἰγαῖο
Μὲ φῶς περισσό,
Νησάκι μου ὡραῖο!

«Γιὰ Σένα σημαίνω,
Τὰ κάλλη Σου ὑμνῶ,
Νησὶ βλογημένο
Ἀπ' τὸν οὐρανό,
Γιὰ Σένα σημαίνω.

«Ἂς εἶμαι καμπάνα,
Μὰ κρύβω καρδιά·
Σὲ ὑμνοῦμε 'σὰν μάννα
Ἐμεῖς τὰ παιδιά,
Ἂς εἶμαι καμπάνα.

«Τοῦ Πόνου εἶσ' ὁ φάρος,
Τῆς Πίστεως κρηπίς,
Τοῦ ναύτη τὸ θάρρος
Τῆς μάννας ἡ ἐλπίς,
Τοῦ Πόνου εἶσ' ὁ φάρος.

«Μητέρα εἶσ' ἀκόμα,
Τῆς τέχνης τροφός,
Μὲ μάρμαρο ἢ χρῶμα
Στὴ γῆ χύνεις φῶς,
Καὶ δόξαν ἀκόμα!...

«Νησάκι μου ὡραῖο,
Νησάκι χρυσό,
Πῶς λάμπεις 'στὸ Αἰγαῖο
Μὲ φῶς περισσό,
Νησάκι μου ὡραῖο!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΒΡΟΧΙΑ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ

[Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Ἡ Νίνα ἦτο πολὺ εὔμορφον κοριτσάκι, μὲ καστανὰ μαλλάκια, τὰ ὁποῖα ἔφθαναν κυματίζοντα ἕως τὴν μέσην της, καὶ μὲ μάτια ἐκφραστικώτατα. Ἦτο πολὺ συμπαθητικὴ καὶ ἀπίκτα εὔκολα τὴν ἀγάπην ἐκείνων ποῦ τὴν ἐγνώριζαν διὰ πρώτην φοράν, διότι εἶχε εὐγενεῖς τρόπους καὶ προσεπάθει νὰ εὐχαριστῇ ὅλους. Ἀλλά... — τὸ ἀπαραίτητον ἀλλά,—περισσότερον ἀπὸ ὅλους, ἤθελε νὰ εὐχαριστῇ τὸν ἑαυτόν της.

Ἦτο μία μικρὰ ἐγωίστρια καὶ ἰδιότροπος, ἡ ὁποία ὑπέσχετο σὺν τῷ χρόνῳ νὰ γίνῃ μεγάλη, τόσον ὥστε, οἱ γονεῖς της ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ νὰ σκέπτωνται, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ διορθωθῇ. Ποῖος ὅμως θὰ κατόρθωνε νὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας της; Ἡ μεγαλειτέρα ἰδιοτροπία της, ἦτο τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ. Δὲν παρήρχετο ἡ-

μέρα χωρὶς νὰ εἴπῃ : «Ἄ... δὲν μ᾽ἀρέσει τοῦτο... Ἄ... δὲν μ᾽ἀρέσει ἐκεῖνο...» Καὶ ὁσημέραι ἐγίνετο πλέον ἰδιότροπος.

«Μαμμά, τί φαγητὸν ἔχομε σήμερα ;» ἠρώτησε μίαν ἡμέραν.

«Πουλιά, παιδί μου».

«Ἄ, μπράβο! μ᾽ἀρέσουν τὰ πουλιά.»

Ἦλθε τὸ μεσημέρι. Ὅταν παρουσιάσθη τὸ φαγητόν; ἡ Νίνα ἀνεφώνησε μὲ ἀπογοήτευσιν :

«Πουλιὰ μὲ πιλάφι ; !»

«Δὲν σ᾽ἀρέσει ;» τὴν ἠρώτησαν.

«Ἐνόμιζα πῶς εἶνε μὲ πατάτες· μὴ μοῦ βάλετε, δὲν θέλω».

«Μά; παιδί μου...Μά; Νίνα μου;...»

Τίποτε.

«Ἔννοια σου, θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ, λέγει ὁ πατέρας. Σὲ στέλνω ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον; καὶ ἐκεῖ εὑρίσκεις τὸν μάστορή σου !»

Μετ᾽ ὀλίγον. ἡ Νίνα εἰσήρχετο ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Κατὰ σύμπτωσιν, τὰς πρώτας ἡμέρας, παρουσιάσθησαν φαγητὰ ὑποφερτά, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Νίνας. Ἴσως ἐὰν ἦτο εἰς τὸ σπίτι, εἰς μίαν στιγμὴν ἰδιοτροπίας θὰ ἔλεγε κατὰ τὴν συνήθειάν της : «Δὲν μ᾽ἀρέσει, δὲν τὸ θέλω». Ἀλλ᾽ ἐδῶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος. Ὀλίγον ὅμως κατ᾽ ὀλίγον ἡ Νίνα ἔλαβε θάρρος; καὶ μίαν ἡμέραν — ἦτο Σάββατον—παρουσιάσθησαν εἰς τὸ τραπέζι ντομάτες παραγεμιστές.

Ντομάτες παραγεμιστές ; ! ! Πώ ! πώ! Ἡ Νίνα οὔτε νὰ τὰς δοκιμάσῃ ἠθέλησε ποτέ, εἰς τόσην ἀπέχθειαν τὰς εἶχε. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ πάρῃ :

«Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτὲ αὐτὸ τὸ φαγητόν, εἶπε, δὲν μ᾽ἀρέσει, δὲν θέλω».

«Πολὺ καλά, εἶπεν ἡ ἐπιμελήτρια, μ᾽ἤπως προτιμᾷς τίποτε ἄλλο ;»

«Ναί, θὰ ἤθελα αὐγὰ τηγανιτά», ἀπήντησεν ἡ Νίνα χαίρουσα, διότι θὰ τῆς ἐπερνοῦσε καὶ ἐδῶ τὸ χατῆρι.

«Δὲν θἀργήσουν πιστεύω ;» προσέθεσε.

«Θἀργήσουν καὶ θὰ παραργήσουν. Ὄχι μόνον αὐγὰ τηγανιτὰ δὲν θὰ φάγῃς, ἀλλὰ οὔτε φροῦτο· καὶ τὸ βράδυ θὰ φάγῃς τὶς ντομάτες ποῦ ἄφισες τώρα.»

Ἐρύθημα ἀγανακτήσεως ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Νίνας. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλουν νὰ τὴν ἀφίσουν νηστική ! Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε πάθῃ.

Καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ, θυμωμένη καὶ ζηλεύουσα τὰς ἄλλας μαθητρίας, αἱ ὁποῖαι ἔτρωγαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπὶ τέλους ἐσηκώθησαν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀφοῦ ἔπαιξαν ἀρκετά,— ἡ Νίνα ὄχι καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι, ὡς γνωστόν, «νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει»,— ἀνῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἦτο ἡ ὥρα τῆς μελέτης. Ἡ Νίνα ἤρχισε νὰ μελετᾷ ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθονε νὰ τὴν μάθῃ. Τί εἶχε λοιπόν ; Ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ αὐτὸ ποῦ ἠσθάνετο τώρα.

Μία γενικὴ κακοδιαθεσία, ἕνα κενὸν μέσατης. Ἄχ! νὰ εἶχε κἄτι νὰ φάγῃ! Ἐπεινοῦσε φοβερά. Δὲν ὑπέφερε πλέον. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον καὶ κατῆλθε μὲ κτυποκάρδια εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἤνοιξε προσεκτικῶς τὴν θύραν. Τί καλά, κανεὶς δὲν ἦτο μέσα ! Ἀκροποδητεὶ ἐπλησίασε τὸ ἐρμάριον. Τὸ ἤνοιξε. Κάτι ἐμύριζε, ὡρισμένως κἄπου εὑρίσκετο φαγητόν; ἀλλὰ ποῦ ; Δὲν ἔφθανεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, διὰ νὰ ἰδῇ. Ἀνῆλθε εἰς μίαν καρέκλαν καὶ ἔφθασε μίαν σουπέραν. Τί εἶνε μέσα ; Μπάμιες γιαχνί. Ἦτο τὸ φαγητὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ Νίνα δὲν τὸ εἶχε φάγῃ ποτέ. «Ἄς τὸ δοκιμάσωμεν» ἐσκέφθη καὶ ἐβούτηξε τὸ χέρι της. Ὅταν ἔφαγε τὴν μπάμιαν : «Καλὲ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, ἐσκέφθη, ποτὲ δὲν ἔφαγα τόσῳ ὡραῖον φαγητόν !» καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τρώγῃ λαιμαργως.

«Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ;» ἠκούσθη αἴφνης μία φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν Νίναν νὰ ἀνατιναχθῇ τρομαγμένη καὶ νὰ στραφῇ μὲ τὴν μπάμπιαν εἰς τὸ χέρι.

Ἦτο ἡ μαγείρισσα, ἡ ὁποία ἔλεγε : «Τοῦ λόγου σου εἶσαι, κυρία Νίνα, ποῦ δὲν καταδέχθηκες τὶς παραγεμιστὲς ντομάτες τὸ μεσημέρι, καὶ τώρα τρῷς κρυφὰ μπάμιες γιαχνί ; Φαντάζομαι τί πεῖνα θὰ ἔχῃς... Ἔλα, ἂς ἔχῃς χάρι, κατέβα κάτω νὰ σοῦ βάλω νὰ φᾷς σὰν ἄνθρωπος.»

Καὶ ἡ Νίνα, ἐντροπιασμένη, κατέβη καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ συνοδεύουσα τὸ φαγητὸν μὲ ψωμὶ δεύτερο.

Αἴφνης εἰσέρχεται ἡ ἐπιμελήτρια, ἡ ὁποία ἅμα εἶδε τὴν Νίνα τρώγουσαν, ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς. «Μμ ! νὰ τί κάμνει ἡ πεῖνα, κυρὰ-Νίνα, εἶπεν· ἐλπίζω, ὅτι τώρα θὰ τρώγῃς ὅλα τὰ φαγητά, διὰ νὰ μὴν πάθῃς πλέον ὅ,τι ἔπαθες σήμερα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ εὑρίσκῃς πολὺ νόστιμον αὐτὸ τὸ φαγητόν. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ποῦ νὰ φανταστῇς, ὅταν ἦσο εἰς τὸ σπίτι σου, ὅτι θὰ τὸ ἔτρωγες ποτέ, ἀλλὰ... *στὴν ἀναβροχιὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάζι*».

ΚΑΣΤΑΝΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ, *ἐτῶν 13.*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 109ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[*Ἴδε φυλλάδιον 34ον, σελ. 270.*]

Εἶχε δοθῇ ὡς θέμα ἡ παροιμία «Στὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.» Νομίζω ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς τοιαύτης παροιμίας—φαιδροῦ μᾶλλον χαρακτῆρος,—δὲν ἐταίριαζε νὰ γραφῇ διήγημα πολὺ-πολὺ σοβαρόν, συγκινητικόν. Τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, ὁ *Ἐλεύθερος Ἕλλην*, ὁ *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς* καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν πολὺ εὔμορφα καὶ καλογραμμένα, ἀλλὰ λυπητερὰ διηγήματα, δὲν εἰμποροῦν νὰ διαγωνισθοῦν διὰ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς κάθε διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ξεύρουν, τὸ καταλληλότερον νικᾷ τὸ ὡραιότερον. Ἀπὸ αὐτὴν δὲ τὴν κατηγορίαν, τὸ ὡραιότερον διήγημα εἶνε τοῦ *Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ*.

Ὑπὸ ἔποψιν ὕφους καὶ πρωτοτυπίας, ἀκόμη ὡραιότερον μοῦ ἐφάνη τὸ διήγημα τῆς *Φιλελευθέρου Ἑλληνίδος*. Αὐτὸ εἶνε δόκιμον, ἔργον ἀληθοῦς λογογράφου. Εἶνε δὲ καὶ φαιδρόν, ἀφοῦ ὡς ἥρωα ἔχει ἕνα δεκανέα τῶν Εὐζώνων, τοῦ ὁποίου φωνογραφεῖται καὶ ἡ προφορά. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε παιδικὸν διήγημα, ἐπομένως ἀκατάλληλον.

Διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα τὴν ἰδέαν μου, προσέξατε εἰς τὸ βραβευόμενον διήγημα τῆς *Καστανῆς Ἑλληνοπούλας*. Κρινόμενον ἀπολύτως, δὲν εἶνε βέβαια ἀριστούργημα. Ἔχει ὅμως ὅ,τι χρειάζεται. Βασίζεται καλὰ εἰς τὴν δοθεῖσαν παροιμίαν. Εἶνε παιδικόν. Εἶνε ἀληθινόν, ἐντόπιον, ἀνιγραμμένον ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωὴν (πόσοι καὶ πόσαι εἰς τὴν ἡρωΐδα δὲν θἀναγνωρίσουν τὸν ἑαυτόν των !) Εἶνε ἀκόμη φαιδρόν, ἐξυπνον, διδακτικὸν καὶ πολὺ καλογραμμένον. Τόσα προτερήματα συνηνωμένα εἰς κανὲν ἄλλο δὲν ἠδύνατο.

Τὸ ἴδιον θέμα (τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ) ἔχουν καὶ μερικὰ ἄλλα διηγήματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ ἐξυπνότατον ἐμμετρον διήγημα—*ἔπος* μὲ ἄλλους λόγους—τοῦ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*. Ἀλλὰ διατί νὰ στεῖλῃ ἔπος ἀντὶ διηγήματος; Μήπως ἐπρόκειτο περὶ ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ ;

Πολλὰ διηγήματα εἶνε καὶ εἰκονογραφημένα ἀπὸ τοὺς μικροὺς συγγραφεῖς των. Ἀλλὰ κανὲν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἐβραβεύετο, δὲν θὰ ἠμπροῦσε νὰ συνοδευθῇ ἀπὸ τὰς ἰδίας του εἰκόνας. Αἱ πλεῖσαι εἶνε κακότεχνοι. Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν αἱ εἰκόνες τοῦ *Σωτῆρος τῆς Πατρίδος*. Κάτι ἔχουν τὰ ἀφελῆ αὐτὰ *σκίτσα*. Καὶ χάρις εἰς αὐτά, τὸ διήγημά του ἔρχεται εἰς πολὺ καλὴν θέσιν.

Πρέπει νἀναφέρω ἰδιαιτέρως, ὡς πολὺ καλά, καὶ τὰ διηγήματα τῆς *Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος*, τοῦ *Δαφνοστεφανωμένου Ἄρματος*, τῆς *Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου*, τοῦ *Ζάν*, τῆς *Δέσποιν Παράχου*, τῆς *Ναυσικᾶς* κλπ.. στόπ! Τὰ βλέπετε καλλίτερα εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα τῶν βραβείων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Καστανὴ Ἑλληνοπούλα*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Φιλελεύθερος Ἑλληνίς*, [18Ε]. — *Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* [12Ε].—*Σωτὴρ τῆς Πατρίδος* [10Ε]. — *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* [8Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον :) *Ἐλεύθερος Ἕλλην*.— *Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος*.—*Δαφνοστεφανωμένον Ἄρμα*. — *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Ζάν*.—*Δέσπω Παράχου*.—*Ναυσικᾶ*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον :) *Εὐχὴ τῆς Μάννας*. — *Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*.— *Νικηφόρος Οὐρανός*. — *Παλλάς*. —*Προσφιλὴς Ἀνάμνησις*.—*Κύκνος Μυτιλήνης*.— *Μαραμένη Γαζία*.— *Τέκνον τῆς Ἐρήμου*. — *Παῦλος Πέππας*. — *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) *Μικρασιάτης*. — *Νεαρὰ Ἑλληνίς*. — *Χιακὸς Λιμήν*.— *Πάσχουσα Ἑλλάς*.—*Ἀπελευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας*.— *Ναυτίλος*. — *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως*. — *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ*. — *Ἀπένταρος Ποιητής*. — *Ζήτω ἡ Διάπλασις*.—*Κόρη*.— *Νικόλαος Η. Σπυρόπουλος*.—*Ὀνειροπόλος τῆς Λήθης*.—*Ἐπουράνιος Βίος*.—*Ἰρηγόριος ὁ Πέμπτος*.—*Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός*.—*Πίστις-Πατρίς*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ξενιτευμένος Κεφαλλήν*.—*Θεοδόσιος ὁ Μέγας*.—*Ψαρριανόπουλο*.—*Ἔνδοξος Ἕλλην*. —*Φιλόπατρις Ἕλλην*.—*Ἄνοιξις τῆς Ζωῆς*. —*Ἑλληνὶς τῆς Ἀνατολῆς*.—*Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις*. — *Ναύαρχος τῆς Σαλαμῖνος*. —

Κοραῆς. — *Φῶς τῆς Νυκτός*. — *Βρεμμένη Κόττα*. — *Ἐλπιδοφόρος Σημαία*. — *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*. — *Καυδανολέων*. — *Ἥρωὶς τοῦ Μεσολογγίου*.—*Ἐθνικὴ Σημαία*. — *Νίνα Ἰγγλέση*.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ»

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ ποιητὴς κ. Γεώργιος Κ. Στρατήγης ἐκδίδει μετ᾽ ὀλίγον πολυτελῆ τόμον ποιημάτων του ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν Τῆνον. Κάθε ποίημα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μίαν πρωτότυπον εἰκόνα, ἔργον τῆς καλλιτέχνιδος Ἄδου Λέλας Χατζηιωάννου. Ἐκ τῆς ὡραίας αὐτῆς Συλλογῆς, ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νἀναγνώσουν ἓν ποίημα πρῶτοι οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, καὶ πρὸς τοῦτο μᾶς παρεχώρησε τὶς «Καμπάνες» μὲ τὴν σχετικὴν εἰκόνα, ποῦ δημοσιεύομεν εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολύ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

66.—Ἡ *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα* μοῦ συνιστᾷ ἕνα φιλομουσότατον πτωχὸν μαθητὴν ἀπὸ τὸν Βῶλον.

67.—Ἡ *Ἀλαμάνα* ἐπίσης ἕνα πτωχὸν μαθητὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Τσαγκαράδας.

68.— Τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* ἕνα πτωχὸν μαθητὴν ἐν Χαλκίδι.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν καὶ οἱ τρεῖς κατὰ τὴν θερμὴν των ἐπιθυμίαν.

Ἀπόλαυσις ἦτο τὸ γράμμα σου, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*. Μὲ τὶ χιοῦμορ ποῦ γράφεις ! . . Ἔδωσα τὸ ἐσώκλειστον εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ὅτι ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή του δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο. Ἐύχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν νέαν ἐορτήν σας.

Τόσον δὲν ἐφαντάζετο ἡ *Παλλὰς* ὅτι θὰ ἐβραβεύετο εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν, ὥστε ἐκύτταξε διαμιᾶς παρακάτω ἀπὸ τὸ Α' Βραβεῖον, καὶ μόνον ἅμα δὲν εἶδε πουθενὰ τὸνομά της, ἀνέθηκε πάλιν ἐπάνω καὶ τὸ εἶδεν ἐκεῖ .. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω τώρα τὶς χαρὲς καὶ τοὺς πήδους ποῦ ἔκαμε!

Ἡ *Δούκισσα τῆς Κεφαλληνίας* ἀπέκτησεν ἕνα ἀρνάκι. Ἐπιτέλους ! Τὸ ἔβγαλε Ἀσπρούλη καὶ τοῦ ἐφόρεσε ἀτὸ λαιμὸ ἕνα κουδουνάκι περασμένο σὲ οὐρανὶὰ κορδέλα. «Δὲν ξέρεις τί ὡραῖο ποῦ εἶνε !» μοῦ γράφει. Μὰ τὸ φαντάζομαι, ἀγαπητή μου,—νὰ σοῦ ζήσῃ !

Εὖγε, *Παρία Κόρη*. Γενναιότατον τὸ ξεσπάθωμά σου, ἀφ᾽ οὗ ἠμπόρεσες νὰ μοῦ κάμῃς τέσσαρας νέους συνδρομητάς. Σ᾽ εὐχαριστῶ πάρα πολύ, καὶ εὔχομαι νὰ σὲ μιμηθοῦν οἱ περισσότεροι διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν μας τὸ ταχύτερον.

Βεβαίως, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, ὅλοι οἱ ψηφοφόροι δὲν εἶνε συνδρομηταί· εἶνε καὶ ἀδέλφια συνδρομητῶν. Τοῦ χρόνου ὅμως σκοπεύω νὰ περιορίσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδελφιῶν ποῦ θὰ ἔχουν δικαίωμα ψευδωνύμου ἐπὶ πληρωμῇ μιᾶς μόνον δραχμῆς. Ἔτσι θὰ ἐλαττωθοῦν οἱ ψηφοφόροι, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν ναὐξήσουν οἱ συνδρομηταί.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Κοραῆ*, διὰ τὰ κολακευτικώτατα ποῦ μοῦ γράφεις. Ναί, ἔκαμες καλὰ νὰ ἐγγράψῃς τὴν ἀδελφήν σου, ἀφοῦ ἡ ἐπιθυμία της ἦτο νὰ ἔρχεται τὸ φυλλάδιον εἰς τὸ σπίτι μὲ τὄνομά της. Ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ τὸ διαβάζῃς, καὶ σὺ θὰ ἔχῃς πάλιν ὅλα τὰ δικαιώματα.

Τί ἔγινες τόσον καιρόν, *Μικρὲ Μουσικέ*; Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ σᾶς ἰδοῦμε τοὺς Σμυρναίους ! Ὄχι, μόνον 15 ἀσκήσεις ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς.

Βεβαίως, *Νόρκη*, μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας διασκεδάσεις εἶνε ἡ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν. Καὶ ἀριβῶς δι᾽ αὐτὴν τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀντίθεσιν τῶν γνωμῶν ποῦ βλέπει κανεὶς εἰς τὰ διάφορα τετράδια. Γράφε μου συχνά. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιστολογράφους.

Μὰ καὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον, *Εἶμαι Ζακυνθία*, θὰ ἠμποροῦσε νὰ δοθῇ μία λαμπρὰ ἑορτὴ ἀπὸ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας μου. Ἔχω ἀρκετοὺς ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα σπίτια. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰς δεσποινίδας Ἀλεξάνδρου Ρώμα. Φθάνει μόνον νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ποῦ θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν.

Ἀμὲ εἰς τὴν Σμύρνην, *Μελησιγενῆ* ; Ἐκεῖ ἔχω ἀκόμη περισσοτέρους. Μοῦ λέγεις ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζεις. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κκθόλου δύσκολον νὰ τοὺς μάθῃς.—Ἐπιστολή σου μὲ 10 φ. ἀγκα δὲν ἐλήφθη ἀκόμη.

Ἔτσι λοιπόν, νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς, *Σμυρνιοπούλα*. Χαίρω ποῦ σοῦ ἄρεσαν τόσον τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα καὶ ἐλπίζω ὅτι τὰ τοῦ ἐρχομένου ἔτους θὰ σοῦ ἀρέσουν ἀκόμη περισσότερον.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*, *Ταπεινὸς Κύριος*, *Ὀνειρεμένη Πατρίλα*, *Στενάζουσα Μακεδονία*, *Ὄρος Πάγος*, *Κάρμεν* καὶ *Καυδανολέων*, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ ἕνα κυνηγόν, ἀλλὰ ἐξώφλησε μὲ ὀλίγα σκάγια εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐγαίνουν ἐσκολώτατα, ὅπως ἔχω ἀκούσῃ, ἂν τρίβεται κάθε βράδυ μὲ ὀλίγον ζεστὸ λάδι.

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ 30οῦ ἔτους. Θὰ ἐκδοθῇ δωδεκασέλιδον καὶ θὰ περιέχῃ τὴν 27ην Κυριακήν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Σίβαρδος*, α. *Γυιὸς τοῦ "Ἰσκιου*, α. *Χάρης ὁ Ἀθηναῖος*, α. *Ἀρχιμήδης*, α. *Ἀθλητὴς τοῦ Μέλλοντος*, α. *Μαχάων*, α. *Γαριβαλδινός*, α. *Τηλέμαχος*, α. *Φαντασία*, α. *Ἀργυρότοξος Φοῖβος*, α. *Λέανδρος*, α. *Κιβωτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, α. *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*, κ. *Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21*, α. *Χρυσῆ Βροχή*, κ. *Πανάκεια*, κ. *Ζωντανὴ Κούκλα*, κ. *Κορυφὴ τοῦ Βουνοῦ*, κ. *Ρεπανάκιος*, α. *Ἀρχοντόπουλο*, κ. *Ἀνθοδέσμη*, κ. *Καπετὰν Γαρέφης*, α. *Χρυσοφτερικός*, α. *Ὑπερχρυσόφτερος*, α. *Χρυσελπιδικός*, κ. *Βασκαμένος*, α. *Παραλιακὸ Ἀεράκι*, α. *Χρυσωμένη Ἀνατολή*, κ. *Μέλλων Ναπολέων*, α. *Ἡρωϊκὴ Μπουμπουλίνα*, κ. *Αἰχμάλωτος τῶν Ἀγρίων*, κ. *Λεοντόκαρδος Σουλιώτης*, α. *Γεφύριος Νέστωρ*, α. *Φαφούτης*, α. *Ὑποστηρικτὴς τῶν Αἰγυπτίων*, κ. *Περιπλανώμενος Νησιώτης*, α *Σπετσιώτης Ματρόζος*, α. *Σπετσιώτης Ναύτης*, α. *Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος*, κ. *Γλάρος*, α. *Ξερὴ Ἀνεμώνη*, κ. *Ἄσμα Ἀσμάτων*, κ. *Ποιητικὸ Παραλήρημα*, α. *Ἀφάνταση Ὀμορφιά*, α, *Μαντὰμ Ἀγκώ*, κ. *Μαντὰμ Φαβάρ*, κ. *Παρθενικὸ Μέτωπο*, κ. *Τρίαινα*, α. *Νέα Ἑλλάς*, κ. *Ἀρετοῦσα*, κ. *Φάντασμα*, α. *Κύριος Πρόεδρος*. α. *Χαλιμά*, κ. *Χυδαϊστής*, α. *Φάρμακο Μελαγχολίας*, α. *Ἀπόστολος Χαιρετισμοῦ*, κ. *Ἀρχὴ Θεραπείας*, κ. *Ἀλταήρ*, κ. *Λουτσία*, κ. *Μεγαλεπήβολος Ἀνήρ*, α. *Εὐγένιος Βοναπάρτης*, α, *Μαῦρον Πτηνόν*, α. *Στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν*, α. *Δηϊδάμεια*, κ. *Σκαπανάκι*, α. *Παληοζωγράφος*, α. *Νύμφη τοῦ Νείλου*, κ (Α.Δ.) *Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς*, α. (Γ.Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν᾽ ἀνταλλάξουν : ἡ *Δησμονημένη* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Νυκτοκόρακα*· — ἡ *Μάγισσα* (0) μὲ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*· — τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, *Πίστιν-Πατρίδα*, *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Αὔραν τῆς Νεότητος*, *Προπονταιάδα Αὔραν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀτρόμητον Γυμνασιόπαιδα* (ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· βεβαίως, ἡ τόσον ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς σου μαρτυρεῖ τὴν μεγαλητέραν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· εἴθε νὰ σ᾽ ἐμιμοῦντο ὅλοι !) *Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου* (ἡ γλαφυρωτάτη ἐπιστολή σου μὲ κατεμάγευσε· καὶ οἱ στῖχοί σου πολὺ ὡραῖοι·) *Χῶμα Ἑλληνικὸ* (βραβεῖον ἔστειλα· σ᾽ εὐχαριστοῦμεν ὅλοι δι᾽ ὅσα γράφεις·) *Σμυρναίκην Ἠχὼ* (ναί· ξεύρεις ὅμως ὅτι «Ἀμάθειαν» δὲν λαμβάνω ; φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ στέλλεται τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον—κατὰ λάθος ἴσως—διεκόπη πρὸ ἐτῶν·) *Ἐπουράνιον Βίον* (αὐτὰ τὰ ἐξήγησα ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, καὶ ἔδειξα ὅτι εἶνε ὁ δικαιότερος τρόπος τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων·) *Πλοίαρχον Νέμον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὸ χιόνι ὡραιοτάτη·) *Ποιμενίδα Μυρτὼ* (εὐχαριστῶ πολὺ· εὔχομαι εἰς τὴν ἀδελφήν σου περαστικά·) *Καστανὴν Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ τὸν γνωρίσω· εἰς τὴν *Ναυσικᾶν* χαιρετίσματα·) *Νικόλαον Π. Π.* (ἐστάλησαν ἐκ νέου·) *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· μπᾶ ! εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλας· ἡ *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος* ὀρείλει τέσσαρα τετράδια· ἓν ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ἰδικόν σου·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἐπίσης· δὲν πιστεύω νἀφίσῃς καμμίαν μαθήτριάν σου νὰ σὲ περάσῃ·) *Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* (εὐχαριστῶ θερμῶς· ἔστειλα·) *Α. Θ. Κ.* (ὁ ὑπ᾽ ἀριθ. 3 συστηθεὶς φέτος εἶνε ἄλλος· σὺ ἔχεις συστηθῇ μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμόν, ἀλλὰ τῷ 1907·) *Μαγεμένο Κῦμα* (ἀόκνως λοιπόν !) *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Νοεμβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Δεκεμβρίου.

493. Λεξίγριφος.

Στὸν οὐρανὸ γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ
Καὶ ἰδές, μὲ κρότο καὶ μὲ λάμψι,
Τὸ *ὄργανό* μου ποὺ πιάσε φωτιά,
Πῶς μπόρεσε νἀνέβῃ καὶ νὰ σκάσῃ.

494. Συλλαβόγριφος.

Πρόθεσις, ἐπιφώνημ

496. Στοιχειόγριφος μετ' Αναγραμματισμοῦ.

Τὴν βλέπεις τὴ Βασίλισσα στὸ θρόνο της κεῖ- [πάνω ;
Κύττα καὶ πρόσεξε καλά, νὰ ἰδῆς τί θὰ τὴν [κάνω :
Τῆς κόβω τὸ κεφάλι της καὶ τῆς κουνῶ τὰ [μέλη
Καὶ γίνεται...ὁ κάτοικος τοῦ ἄστεως ἐν τέλει!

497. Αναγραμματισμός.

Κάποτε ἡ γῆ ἐσείσθηκε
Καὶ φοῦρνος ἐγκρεμίσθηκε
Καὶ μέσ' ἀπ' τὰ ἐρείπια
Τοῦ φούρνου, βγῆκε ..Δυτικὸς
Καλόγερος αἱρετικός.

498. Τρίγωνον.

1.—Ἥρως ἀπὸ τὴν Τρωάδα.
2.—Ἐπέταξε μὲ ξένα πτερά.
3.—Τύραννος.
4.—Θεότης πονηρά.
5.—Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6.—Σύνδεσμος κοινός.
7.—Σύμφωνον.

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ]

499-503. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Τούτων νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τοιαῦτα ὥστε, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ ποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν:

Ἄγριος, σκόμβρος, Ἄλπεις, χώρισμα, Σίκινος.

504. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ προτελευταία τῆς δευτέρας, ἡ προτετελευταία τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν γνωστὴν Ἀμαζόνα :

1, Διάσημος χώρα, ἀναφερομένη ἀπειράκις εἰς τὴν Π. Διαθήκην· 2, Χώρα τῆς Αὐστρίας· 3, Θεὸς τῶν Ἀρχαίων· 4, Ἄνεμος.

505. Ἐλλιποσύμφωνον.

α - εο - α - εο

[Ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ]

506. Γρῖφος.

ΟΓΝΜ ΟΓΝΜ — ἦρξεν 8, 14′ 2, 25′ 0, 40′ — : :

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 45

426. Νινευί (νῦν, εὖ, ι.) — 427. Ἄνθραξ (ἄν, Θράξ.)— 428. Ρῆμα-βῆμα. — 472. Τάλας-Ἄτλας.

430.
ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ
ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ
ΧΑΝΑΝΑΙΟΣ
ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ
ΝΟΡΜΑΝΔΙΑ
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ

431—433. 1, Πλούτῳ πεποιθὼς ἄδικα μὴ πειρῶ. 2. Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν Θεός. 3, Ὀξὺ γὰρ ἀνδρὸς μένος. — 434. Μῆλος, ἦλος, ὅλος, ὄνος, τόνος, Τῆνος. — 435. Ἄσυλον (Ναῦλος), Ἰτέα (Εἶτα), Ἀμνὸς (Μονὰς), Ἔως (Ἔσω), Σάκος (Ἀσκός) = ΝΕΜΕΑ. — 436. Οἶκος φίλος οἴκος ἄριστος.—437. *Θνῆσκε ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος* (Θν' εἰς κε ὑπὲρ π' εἰς τέως καὶ πατρίδος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Στὴν *Ἑλληνικὴν Θεότητα*, ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς Ρυζίνας. Α εἶνε τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματός σας ἢ Δ; ***Εἶμαι Ζακυνθία*** *(Η,774)*

Τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα τῆς «***Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως***» ἐνθερμότατα ὑποστηρίζωμεν ἐν Δημοψηφίσματι.

Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου, Ἀθλητὴς τοῦ Μέλλοντος, Ἀρχιμήδης, Σίβαρδος, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος, Γαριβαλδινός, Χρυσόμαλλος Πειρατής, Μαχάων, Λέανδρος, Ἐθνομάρτυρας, Κιβωτὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Φαντασία, Τηλέμαχος, Ἀργυρότοξος Φοῖβος, Ἑλληνικὴ Φιλολογία, Μικρασιάτης, Ὑπερήφανο Σαμιωτόπουλο, Θολοποταμούσης, Ὑπερήφανο Τραλλιανόπουλο. *(Η,775)*

Ζήτω ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνοικτοκάρδων ! Κάτω ὁ αὐτοκηρυχθεὶς Βασιλεὺς (ἄλλος Φερδινάνδος).—*Χρυσόμαλλος Πειρατής, Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου.* *(Η,776)*

Φωνές, ἀντάρα καὶ βοή... Τι τρέχει; τί συμβαίνει; Τρελλάθηκε... ἡ Φιλόπατρις καὶ τὸ Καβουρτιστῆρι !
Τρέξατε... νὰ τὶς δέσετε στὴν Κέρκυρα νὰ πᾶνε,
Μὴ πάθη καὶ ὁ Σύλλογος καταστροφὴ μεγάλη.
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι *(Η,777)*

Φιλόπατρις *Ἑλληνοπούλα*, χρόνια εὐτυχισμένα καὶ πᾶσαν καλοπέρασιν.—*Λυκιδεύς, Μουσικὸς Φθόγγος.* *(Η,778)*

Τῇ προέδρῳ του ***Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ*** ἡ «***Ἑλληνικὴ Νεότης***» εὔχεται διὰ τὰ γενέθλιά της, πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ λαμπρὰν νίκην ! *(Η,779)*

Τὴν ἑορτὴν τῆς ***25ης Μαρτίου*** ραίνομεν μὲ τριαντάφυλλα εὐτυχίας καὶ μὲ δάφνην νίκης !—Σύλλογος ἡ «***Ἑλληνικὴ Νεότης***».

Φιλόπατρις *Ἑλληνοπούλα*, ψευδώνυμον γλυκύ, Ἀπὸ καθένα πρέπει, παιδιά, νὰ ψηφισθῇ !
Τριανταφυλλάκι *(Η,781)*

Τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* εἰς τὴν ἑορτὴν φίλης ***25ης Μαρτίου***, στέλλει ἕνα μπουκέττο μενεξέδες εὐτυχίας καὶ χαρᾶς.

Τῇ Δδι Στέλλᾳ Ρομόνῃ διὰ τὴν ἑορτήν της εὔχομαι ἀπόκτησιν παντὸς ἐπιθυμητοῦ,—*Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.* *(Η,783)*

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ Παράρτημα τῆς ***Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως***. Σκοπός : Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν ἑκάστοτε ὑποψηφίων τῆς « Ἑνώσεως». Ἀντιπρόσωπος τοῦ Παραρτήματος: ***ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ***, Εἰσπράκτωρ: ***Ἀργυρέραννος Ζεύς***, Γραμματεύς: ***Γυμνασιόπαις***, Ἔφοροι : ***Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός, Στοιχειωμένος Βασιλιᾶς.*** *(Η,784)*

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.—***Βόλος, 13 Νοεμβρίου.*** — Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι δηλοῦμεν ὅτι ἐκθύμως ὑποστηρίζομεν τὴν ***Αἰγυπτιακὴν Ἕνωσιν.***

Γενεκὲς τῶν Ἀντιπάλων, Πληγωμένη Καρδία, Φάρος τοῦ Παγανιστικοῦ, Ζήτω ἡ Ἕνωσις τῶν Αἰγυπτίων, Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός, Σκαχωμένος Ποντικός, Μονοσάνδαλος Ἰάσων, Ταχυδρομικὴ Μοῦντσα, Ἡρωΐς τοῦ Βερναρδάκη, Τυροφάγος Ποντικός, Γαλαζοαίματος Φίφτυ-τοῦ, Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, Ὀμιχλώδης Πρωΐα, Ἐραστὴς τῆς Θαλάσσης, Χρυσόπτερος Χρυσαλλίς, Ἕλλην Πολίτης, Ἀρχηγὸς τῶν Πυγμαίων, Ἔνθερμος Πατριώτης, Νίκη τῶν Αἰγυπτίων, Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.

ΖΗΤΩΣΑΝ οἱ πατριῶται μας ὑποψήφιοι ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ καὶ ΠΡΟΟΔΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. *(Η,785)*

Ποῖον ἔθνος, τῶν μέχρι τοῦδε ἐπὶ Γῆς φανέντων, εὐκλεέστερον τῆς ***ΕΛΛΑΔΟΣ***; Ποῖος τίτλος μεγαλείτερος, τιμῶν μᾶλλον τὸν φέροντα τοῦτον τοῦ τίτλου : ***ΕΛΛΗΝ;*** Ποῖαι παραδόσεις, ποῖα ἰδανικά, μεγαλοπρεπέστερα καὶ εὐγενέστερα τῶν τοῦ Ἕλληνος ; Πάντα τάνωτέρω περικλείει τὸ ψευδώνυμον

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ,

Πατρίδα καὶ ποίησιν ἐν ἑαυτῷ ἐγκλεῖον.

Ἀρνησίπατρις ὁ ἀπαρνούμενος τὴν Πατρίδα του καὶ τὰς παραδόσεις Της. Ἀρνησίπατρις ὁ ἀρνούμενος τῆς ψῆφόν του εἰς τὸ περικλεὲς

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Εἰς ἐπίπεδον ὑψηλότερον τοῦ ἐκλογικοῦ φανατισμοῦ ἱστάμενον, δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ μαύρισμα τῶν ἀντιπάλων του, καθότι γνωρίζει ἀπὸ τοῦδε τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν δι' ἧς θέλει περιστεφθῇ μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Συνδυασμοῦ του, τῆς πλειοψηφίας τῶν συνδρομητῶν μιᾷ φωνῇ ἀναβρώσης :

ΖΗΤΩ ΤΟ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. *(Η,786)*

Χιλίους ψήφους μοῦ ὑπόσχονται διὰ τὸν Πανελλήνιον Αἰγυπτιακὸν Συνδυασμὸν καὶ προπάντων οἱ Χῖοι.

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

Φιλοτιμοενωτικὸς Ὑποψήφιος 1908 *(Η,787)*

Πιστός, Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, στρατιώτης τοῦ κηθήκοντος, μέλος ἀείποτε ἀδιάσπαστον τοῦ Λατροϋμνικοῦ κόμματος, ἐκ τῶν πρώτων οἵτινες ἐδέχθημεν τὰς δάφνας τῶν ἀείποτε ἐκλογικῶν του τροπαίων, ἀναλαμβάνω ἀτομικῶς τὸν ἐφετεινόν του ἀγῶνα, ὑπείκων εἰς ἀπαίτησιν ὁλοκλήρου κόμματος καὶ εἰς τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν ὃν ἐνέσπειρεν ἀπανταχοῦ ἐμὴ ὑποψηφιότης.

Τὴν ψῆφον Ὑμῶν ἐξαιτοῦμαι, Ἀγαπητοὶ Φίλοι, πεποιθὼς εἰς τὰ εὐγενῆ Σας αἰσθήματα καὶ τὴν φιλοπατρίαν ὑφ' ἧς ἐμφορεῖσθε.

Ἡ τύχη τοῦ ἐφετεινοῦ Δημοψηφίσματος ἐκρίθη πρὸ πολλοῦ καὶ ὑπολείπεται μόνον ἡ δημοσίευσίς του.

Ἀναμείνατε ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ ἴδητε τὸν τέταρτον θρίαμβον τοῦ Λατροϋμνικοῦ κόμματος, ὅστις ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε δίκαιος καὶ ἐπιβάλλων, εἶνε συγχρόνως καὶ διδακτικώτατος, διδάσκων ἴσως διὰ τελευταίαν φοράν, τὰ σχηματισθησόμενα κομματίδια, τὸν τρόπον τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἣν δέχεται ἡ ἱκανότης, ἰσότης καὶ φιλοτιμία τοῦ συνόλου τῶν μελῶν ἑνὸς κόμματος, ὧν τινων ἐσαεὶ ἔσεται ὑπόδειγμα τὸ ***Λατροϋμνικὸν στρατόπεδον.*** **ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ**

πρωτεύουσα ἐν Λατροϋμνικῷ συνδυασμῷ

Προσφιλεστάτας μου *Τραγιάσκαν Φιλοπάτριδος* καὶ *Καβουρτιστῆρι*, διὰ τὴν ἑορτὴν των εὔχομαι μίαν εὐτυχίαν μεγάλη ὀνειρεμένη.—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.* *(Η,789)*

Διὰ τὴν ἑορτήν σου, φίλτατον *Καβουρτιστῆρι*, καὶ διὰ τὰ γενέθλιά σου *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μου, σᾶς εὔχομαι ὅπως ὅλα τὰ ὄνειρά σας τελείως ἐκπληρωθοῦν,

Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος. *(Η,790)*

Ἐνα μπουκέτο ἐγκαρδίους εὐχὰς στέλλω τῇ ἑορταζούσῃ *Τραγιάσκα Φιλοπάτριδος* καὶ *Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ*, ἀγούσῃ τὰ γενέθλιά της.—*Καβουρτιστῆρι.* *(Η,791)*

Σεβόμενος δήλωσιν «Διαπλάσεως» μὴ ἐπιτρέπουσαν ἀντεγκλήσεις, ἀδυνατῶ νὰ παντήσω εἰς ἀγγελίαν σου, ὦ τοῦ ***Ὡραίου Λάτρα.*** Μὴ ἀποδίδεις ὅμως εἰς παραληρισμούς, ἀφορῶντα κενοδοξίαν σου. Ὁμιλεῖς περὶ ἀποσκιρτήσεων· βεβαίως αὗται συγκαταλέγονται μεταξὺ ὀνείρων σου. — ***Ἐρνάνης.***

Εὐχαριστῶ θερμῶς φίλους Πυργίους ἀνακηρύξαντάς με, καὶ μετὰ παραίτησίν μου ἀπὸ Προέδρου «Τιτλοφόρου», ἐπίτιμον αὐτοῦ πρόεδρον.—***Ἐρνάνης.*** *(Η,793)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος *Ἐν Ἀθήναις, 29 Νοεμβρίου 1908* *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 53*

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΑΘΩΣ γνωρίζετε, παιδιά μου, ἀπὸ τὴν ἄλλην Κυριακήν, εὑρίσκομαι πρὸ μηνῶν χωρὶς σπιτικό, ἢ μᾶλλον ἐγὼ μόνη ἀποτελῶ ὁλόκληρον τὸ σπιτικόν μου, ἐπειδὴ ὁ ψυχογιός μου Ἀνανίας, αἱ δώδεκα ἀδελφαί του, ἡ οἰκονόμος μου κυρὰ-Μάρθα καὶ ἡ γάτα μου Πίσσα, μοῦ ἔφυγαν. Καὶ ὁ μὲν Ἀνανίας κάμνει τὴν θητείαν του εἰς τὸν στρατὸν κ' εὑρίσκεται τώρα εἰς μίαν ἐπαρχίαν, αἱ δώδεκα ἀδελφαί του εἶνε κλεισμέναι εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον, ἡ κυρὰ-Μάρθα ἐπῆγε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ποθάνῃ, εἰς τὸ χωριό της, ἡ δὲ Πίσσα τὸ εἶχε σκάσῃ καὶ αὐτή, καὶ ἔως χθὲς ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς...

Ἐφρόντισα νὰ ντικαταστήσω αὐτὸ τὸ προσωπικόν, καὶ συνεννοήθην μὲ τὸν Ἀζαρίαν. Ὁ Ἀζαρίας, καθὼς θὰ ἐνθυμῆσθε, εἶνε παιδικὸς φίλος τοῦ Ἀνανία, καὶ κατοικεῖ εἰς τὸ Φάληρον. Οἱ φίλοι μου Φαληρεῖς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὸν ξεύρουν: Εἶνε ἕνας νέος κοντόχονδρος, σφαιρικός, μὲ σγουρὰ μαλλιά,—τὸ ἄκρον ἀντίθετον τοῦ μακρολέλεκα Ἀνανία. Ἡ μόνη ὁμοιότης μεταξύ των εἶνε ὅτι καὶ οἱ δύο δὲν ἔχουν μουστάκι. Ὁ Ἀζαρίας ἔχει μίαν ἀδελφὴν μεγαλειτέραν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Τρισεύγενη καὶ εἶνε «χειραφετημένη», καὶ ἄλλους ἑνδεκα ἀδελφοὺς